

16.37x22.15	32	40	עמוד	20/04/2012	31732383-0
חזרות נתניה - כותרת					
מועצה אזורית חוף אשקלון - 64221					

"לסבא של יוהנה היתה נגרייה אמנותית בברלין, ומספרים שהוא יצר את ההגה העגול הראשון לחכוניות החרצדס"

במשך שנים נהג בר מנחם להתאמן בחדר כושר שהקים בביתו. לפני שנתיים עבר השתלת קוצב לב. דיבורו שוטף, זיכרונו צלול ויש בו ישר אישי מוטאלי. נעים ומעניין מאוד להיות בחברתו

"הרופא אמר לי שאני בריא וסובל רק ממחלה אחת ושמה זקנה. העיניים נחלשו וקשה לי לקרוא הרבה, גם לרגליים כבר קשה לשאת את הגוף"

"אישה עצמאית שגם אפתה עוביות חמאה טעימות". יוהנה בר מנחם ז"ל

כל זמן שהערבים דורשים שיבה של פלי-טים, אין סיכוי לשלום. לא נראה לי שהערבים יוותרו על זכות השיבה".
איך אתה רואה את עתידה של נתניה?
"נתניה לא היתה במסגרת התוכנית הציונית. זו היתה יוזמה פרטית של בני בנימין שהתנגדו בומונו למוסדות הציוניים. מרים פיירברג-איכר הפכה את נתניה ליהלום שבין ערי המדינה. נתניה צריכה להמשיך ולהיות עיר תיירות".
לדעתך נתניה צריכה להתרחב?
"במהלך מערכת הבחירות מרים שאלה אותי מה ראש עיר צריך להיות. אמרתי לה שהוא צריך לדאוג לאדם בעיר, לאיכות החיים של כל אחד. אני חושב שככל שהעיר תהיה גדולה יותר איכות החיים של הפרט תרד. גדולתו של ראש עיר אינה נמדדת בגודל הפיזי של העיר אלא במה שהוא מייצר לאיכות החיים והחינוך של תושביו".

פיירברג-איכר תיבהר שוב?
"כן. אני לא רואה מישהו שיכול להחליף אותה. עיר היא לא עניין של שייכות פוליטית אלא של לוקל פטריטיזם".

שגם אפתה עוגיות חמאה טעימות".
בבית בר מנחם יש עדיין רהיטים שהביאו הוריה של יוהנה מברלין. רהיטים גרמיים וכבדים שסבא של יוהנה בנה בעבודת יד לפני יותר מ-200 שנה. "היתה לו נגרייה אמנותית בברלין, ומספרים שהוא יצר את ההגה העגול הראשון למכוניות המרצדס".
קיבלת דוקטורט במשפטים בגיל 21, אך העדפת לעבוד בנגרות.
"ברחתי מהנאצים ההולנדיים, שם למדתי נגרות. במשך שלוש שנים עבדתי כנגר במפעלי ים המלח, אבל כשהגעתי לגבר עם הייתי זה שרכש את החלקות להגדלת משבצת הקיבוץ. בקיבוץ אמרו 'אתה תהיה המוכתר'. לא ידעתי לרכב על סוס ולא לרכב ערבית. בהמשך למדתי לרכב ואף התיירדתי עם הסוסה שלי".
יש לך עדיין חברים בנגרייה?
"כן, יש לי חברים בני 80-90, בגיסן ובדורטמונד".

יוזמה פרטית

אתה מאמין שיהיה שלום עם הערבים?
"לא מאמין ולא מאשים את ההנהגה."

נעים ומעניין מאוד להיות בחברתו. כמשך כל השנים הוא שיתף פעולה עם העיתונות, נתן ראיונות, הביע רעה והתעניין. גם כעת כשביקשתי לראיין אותו על רעייתו, יוהנה, ועל ספרו החדש "100 שנות מסע", הוא נענה כרצון. את הספר הקדיש ליוהנה: "בי"ש 66 שנות נישואינו היתה שותפה נאמנה לכל משימותי הפרטיות והציבוריות", כתב.
"יוהנה עלתה כילדה עם הוריה, שהיו רופאים בברלין ואחר כך בתל אביב. זאת אולי הסיבה שהיא בחרה להיות אחות במחלקת ילדים. היא הגיעה לקיבוץ גברעם כדי להגשים חלום. שם הכרנו ושם נולדו שלושת ילדינו. בנתניה יוהנה עבדה בקופ"ח כללית כאחות ילדים במרפאת בארי ואחר כך ברזיאל יותר מ-30 שנים. כשפרשה הציעה לבית החולים לניא"ר, שהיה במשבר כספי, להקים ארגון מתנדבים שגם יגייס כספים. כך הוקם הארגון יע"ל. כמו כן היא היתה בין מייסדות ארגון הסטודנטים, ארגון בינלאומי של נשים מתנדבות בקהילה".
היא הייתה פמיניסטית?
"לא, אבל היא היתה אישה עצמאית"